

SNIMLJENO U HOTELU ESPLANADE

Dobila sam jackpot!

Zagrebačka glumica **LUCIJA ŠERBEDŽIJA**, koja se nakon uspješne kazališne sezone veseli odmoru na Brijunima, otkriva kako je bilo odrastati u umjetničkoj obitelji, je li izazovno imati dvoje tinejdžera u kući te čime ju je osvojio životni partner

razgovarala NIKOLINA KRZNAR
fotografije NEJA MARKIČEVIĆ/CROPIX

Luciju Šerbedžiju, glumicu ZKM-a, uhvatili smo baš prije odlaska na ljetnu pauzu. Nakon uspješne sezone u matičnom kazalištu 52-godišnja glumica skoknula je do Pule na proslavu 25 godina Kazališta Ulysses, a nakon toga na Brijune gdje se već godinama okuplja cijela obitelj Šerbedžija, i to baš oko rođendana njezina oca Rade Šerbedžije. U hotelu Esplanade, uz čaj i kolačiće, Lucija nam je pričala o svom djetinjstvu, ali i odrastanju njezino dvoje djece - 17-godišnjeg Sergeja i 15-godišnje Anastasije, o odnosu prema starenju, glumačkoj karijeri i sreći za koju je, između ostalog, zaslužan i novi muškarac u njenom životu.

Posljednja kazališna premijera bila je predstava "Drama bez naslova", još jedna suradnja s redateljem Paolom Magellijem, dok nam za jesen pripremate novi projekt, i to s Ivicom Buljanom - kako vam je raditi s njima?
- Paolo Magelli formirao me kao glumicu. Prva predstava koju smo zajedno radi-

li prije dvadesetak godina bila je "Cigla" na Splitskom ljetu i odmah smo se umjetnički prepoznali. Iza nas je sada već 15-ak predstava, a on je i dalje strastven, maštovit i jedno zaigrano dijete. S Ivicom Buljanom radim na predstavi "Max, Mischa i ofenziva Tet" prema knjizi norveškog pisca Johana Harstada čija će premijera biti u ZKM-u listopada. S Buljanom sam otkrila nevjerojatnu slobodu bivanja na sceni u okvirima zadanosti. Sad smo stali s probama jer nam kreću ljetne pauze, ali još nisam na godišnjem. Nakon proslave 25 godina Kazališta Ulysses čeka me predstava "Kralj Lear" početkom kolovoza na Brijunima koja od prve godine "plovi" na tvrđavi Minor.

Ljeto vam je tako rezervirano za Brijune jer je vaš otac, Rade Šerbedžija, suosnivač Ulyssesa, a vi već 25 godina igrate u "Kralju Learu". Koliko vam Brijuni znače?
- Nevjerojatno je stvarati u takvoj ljepoti i miru. Ljudi zamišljaju da mi tamo uživamo u luksuzu, ali više smo poput hippie komune,

živimo vrlo jednostavno. Brijuni su za mene isto tako posebni jer je to mjesto okupljanja naše obitelji. Osim za Božić, drugi put godišnje svi se okupimo na otoku, jer smo inače kao nomadi, na svim stranama svijeta. Obično je to oko 27. srpnja, na tatin rođendan, ali ove godine već na proslavi Ulyssesa.
Koliki je izazov bio odrastati kao dijete Rade Šerbedžije?
- Ne bih rekla da je bio izazov, već sreća i privilegija jer on je nevjerojatan tata, ali i djed. On dođe u Zagreb, obiđe sve unuke, kupi poklone, nahrani ih... Nevjerojatan je, njega to baš ispunjava, pravi je obiteljski čovjek. Nisu svi imali sreću odrastati uz takve roditelje.

Kako je živjeti u umjetničkoj obitelji, dijeliti tu strast - je li to prednost ili nedostatak?
- Ni jedno ni drugo. Rodila sam se u takvom okruženju - osim što je tata glumac, mama je bila plesačica i koreografinja. Odrastala sam spavajući na probama, slušajući o predstavama, literaturi, filozofiji. Tako da mi ne ►

INTERVJU

PRONAŠLA SAM SAVRŠENO NESAVRŠENU OSOBU, NEKOGA TKO JE ISKREN, NEMA DIJAGNOZE NI TERETA IZ PROŠLOSTI, NO NE PLANIRAM SE PONOVRNO UDAVATI JER SE U BRAKU LAKO IZGUBI ROMANTIKA I SPONTANOST

znamo za drugačije, svi smo u umjetnosti - brat Danilo je redatelj, sestra Nina jako je talentirana za glumu, mada se njome ne bavi, a Mimi je, između ostalog, sjajna glazbenica. Jedino je Vanja završila pravo, iako ima božanstven glas i kao mala je fantastično plesala flamenco.

Mislite li da će vaš sin Sergej i kći Anastasija također krenuti umjetničkim putem?

- Sergej je još u vrtiću, na pitanje što želi biti kada odraste, napisao da će vjerojatno biti nogometaš, ali i da je siguran kako neće biti glumac jer oni puno rade i nemaju novaca. Naravno, to nije zaključio po djedu, nego po mami. I zaista je godinama trenirao nogomet, da bi onda otkrio svoju gitaru i nagovorio djeda da ga upiše na Rock akademiju. I sad svira od jutra do mraka, šalimo se da imamo svog Boba Dylana. A osim što je otkrio gitaru, upisao se i u dramsko učilište ZKM-a. Naravno da sam mu pokazala što je u vrtiću napisao - toliko o tome. Nastju trenutno drži da će biti doktorica. Nitko sretniji od mene jer sam hipohondar, i to one najgore vrste - imam strah od dijagnoze pa bi bilo fantastično da imam doktora kod kuće, o tome sanjam cijeli život.

Kako proživljavate njihove tinejdžerske godine?

- Moram priznati, prilično izazovno. On je bio jako zahtjevna beba. Za sebe kažem da sam kao mala bila "parni valjak", ali on je bio "na baterije", hodajuća opasnost. S druge strane, ona je bila najbolja beba. Ali sad se sve okrenulo - njegovu adolescenciju nisam ni osjetila, a ona je prava tinejdžerica - baš kao što sam i ja bila. No, odlična je u školi pa uvijek ima taj argument.

Uvijek ste govorili da je roditeljstvo najljepše, iako ste bili sami s djecom?

- Lokacijski gledano bila sam sama, ali bilo bi nepravedno ne spomenuti da je i njihov otac Filip Gajić, iako je živio u Beogradu, uvijek bio i još uvijek jest vrlo prisutan u njihovom životu. Došao bi ih pričuvati, odvede ih na putovanje, brine se za njih, svaki dan se čuju telefonom. Zaista je uključen, iako su kilometri između njih. Lokacijski gledano bila sam sama i nedostajalo mi je to da

se energije i odgovornosti podijele na dvije osobe. Ali roditeljstvo je zaista najljepša uloga - ponekad u žanru komedije, a ponekad s elementima horor filma.

Što vam je u tom periodu bilo najveći izazov? Tko vam je bio najveća podrška?

- Svi su mi pomagali - i obitelj i prijatelji. Kad bih imala probe, a njih su dvoje još bili mali, cijeli ZKM bi se organizirao i uskočili bi da ih pričuvaju kako mi cijela plaća ne bi otišla na bejbisitericu. Bilo je lako kad sam ih mogla povesti sa sobom, ali nisam ih mogla voditi na sve probe pa je to bio velik izazov, tako da mi je pao kamen sa srca otkad su samostalni. Ali zato su sad stigle druge brige - zašto se ne javlja na telefon, je li se nešto dogodilo, kad će doći kući... Bojim se kao i svaki roditelj, ali vjerujem im jer smo odnos izgradili na razgovoru i povjerenju.

Biste li im preporučili rad u umjetnosti?

- Ja bih svakom mladom čovjeku preporučila da radi ono što ga zanima i što ga usrećuje. Najgore se baviti nečim što te ne zanima. Tako da ću ih podržati u svemu što ih usrećuje i u čemu se vide.

Osim glume, velika ljubav vam je i glazba. Bili ste najavljivali album, možemo li ga očekivati?

- Sve je stalo zbog mene, ali nadam se da će najesen. Pripremam tu posljednju, četvrtu pjesmu za taj mali LP koji sam najavila. Problem je u tome što se glazbom ne želim baviti površno, želim joj se posvetiti kako treba, a nisam imala dovoljno vremena za to. No, glazba je stvarno moja ljubav i mogu zamisliti da se jednog dana posvetim samo njoj.

Kako radite na sebi? Što radite za svoje tijelo?

- Nakon pandemije i operacije kuka počela sam s meditacijom. Vježbe disanja postale su mi svakodnevica pa su tako i dio priprema prije izlaska na pozornicu. Tako da, iako mi je sve to na početku donijelo anksioznost, pandemija i prijelom kuka donijeli su mi nova iskustva i shvatila sam da moram raditi na sebi. Uz meditaciju, često odlazim u šumu i trudim se vježbati. Vrlo mi je važna i njega tijela pa tako za sebe biram proizvode brenda

Biologique Recherche, dok kosu već godinama tretiram fantastičnim preparatima Philip B. i Leonor Greyl.

Kako izgleda jedan vaš dan kad imate vremena samo za sebe? Jesu li vam djeca tada u fokusu?

- Čitam knjigu ili gledam serije, a često odem sa psom u šetnju ili se pak nađem s prijateljicama. A djeca? Oni su trenutačno naj-sretniji kada sam na nekom gostovanju pa me nema doma. Često se zezam da sam sada bankomat, sluga i kuharica.

Nestrpljivo čekate da prođu te tinejdžerske godine?

- Svi kažu to će proći, postat ćete prijatelji. Ali s druge strane, koliko god ponekad zna biti neizdrživo, istovremeno je i slatko. Svi smo mi bili tinejdžeri, nisam to zaboravila i često mi

dode da se smijem, osobito zato što su oni u svojim tinejdžerskim godinama, a ja u onima pred menopauzu. Često se sjetim jedne komične situacije - nas troje kod kuće, kao u nekoj sceni iz komedije. On na električnoj gitari svira "Smoke on the Water", Nastja na TikToku sa slušalicama u svom svijetu, ja ležim na prostirci i vježbam - a hormoni se mogu "nožem rezati" po stanu.

Bojite li se starenja?

- Jedino čega se bojim su bolest i osjećaj boli. Što se izgleda tiče, promijenila mi se percepcija. Ranije su mi idol bile mršave žene poput Kate Moss, sada mi je senzualnija Monica Bellucci.

Što biste voljeli da ste ranije znali o ljubavi?

- Ne mogu ni za jednu svoju vezu reći da je promašaj. To su sve bili odnosi koji su mi bili

potrebni u tom trenutku. I uvijek sam birala srcem i slušala intuiciju.

Jeste li ponovno zaljubljeni?

- Mogu reći da jesam. Pronašla sam savršeno nesavršenu osobu, najbolji je na svijetu.

Što vam je važno kod ljubavi? Kod partnera?

- Svi moji dečki bili su potpuno različiti, ali zajedničko im je bilo to što su svi dobri ljudi. Važno mi je da nije sebičan, da me cijeni i poštuje. Teško je danas naći normalnu osobu, ali ja sam imala tu sreću - iskren je, nema dijagnozu ni tereta iz prošlosti. Dobila sam jackpot!

Iza vas je jedan brak - biste li se ponovno udali?

- Ne bih. Ne volim generalizirati, ali čini mi se kao da se počne uzimati za pravo da je

to tvoja osoba, da počneš uzimati zdravo za gotovo da je netko s tobom. Izgube se romantika i spontanost, što je potrebno u svakom odnosu. Tako da: bila, probala - ne bih više.

Biste li rekli da ste danas sretni?

- Da, jesam. Imam dvoje prekrasne djece, nevjerojatne prijatelje i radim posao koji obožavam. Što više za sreću treba? ■

Vodimo vas
na čaj s
Lucijom
Šerbedžijom
- skenirajte i
uživajte